

Sygn. akt I CSK 3052/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa K. D.
przeciwko U. spółce akcyjnej w K.
o zwolnienie spod egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt I ACa 490/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

Pozwem przeciwko U. S.A. z siedzibą w K. powód K. D. domagał się zwolnienia spod egzekucji, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. - O. S. przeciwko dłużnikom S. D. i R. D. w sprawie Km [...], bliżej opisanych ruchomości - naczepy ciężarowej i dwóch koparko-ładowarek stanowiących własność powoda. Wyrokiem z 23 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie uwzględnił powództwo. Po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej, wyrokiem z 22 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo. Powód wniósł skargę kasacyjną,

opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Według treści wniosku o przyjęcie skargi, jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie art. 83 § 1 zd. 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 83 § 1 zd. 1 k.c. w zw. z art. 155 § 1 i § 2 k.c. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżącą powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Podkreślić też należy, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob.

postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom. Skonfrontowanie argumentacji przedstawionej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z motywami zaskarżonego orzeczenia nie potwierdza tezy o rażącym, widocznym *prima vista*, naruszeniu przytoczonych norm prawa materialnego. Sąd Apelacyjny wydał orzeczenie reformatoryjne, dokonując oceny prawnej roszczenia w oparciu o szczegółowo omówioną ocenę dowodów i częściowo zmienione, także wyczerpująco przedstawione przez Sąd drugiej instancji, ustalenia faktyczne. Ani ocena dowodów ani ustalenia nie podlegają kontroli w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a to na ich kwestionowaniu skupia się skarżący, co nie może przynieść skutku. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wyjaśnił obszernie i przekonująco, z jakich przyczyn uznał umowy sprzedaży ruchomości objętych pozwem i będące przedmiotem zajęcia, za zawarte przez dłużników egzekwowanych będących rodzicami powoda i powodem za nieważne ze względu na ich pozorność (art. 83 k.c.). Nie sposób także podzielić poglądu powoda, że Sąd Apelacyjny z rażącym naruszeniem art. 6 k.c. obciążył ciężarem dowodu w zakresie faktów dotyczących pozorności czynności prawnej powoda (stronę czynności prawnej), nie zaś stronę powołującą się na tę wadę. Przypomnieć należy, że poza dyspozycją art. 6 k.c., który dotyczy jedynie aspektu materialnoprawnego rozkładu ciężaru dowodu, pozostaje aspekt procesowy, w tym m.in. kwestia, czy strona wywiązała się z obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi określone skutki prawne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 lutego 2011 r., IV CSK 335/10; z 5 listopada 2010 r., I CSK 23/10.; z 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2000 r., II CKN 420/00.). O zarzucanej we wniosku ewidentnej wadliwości zaskarżonego wyroku nie świadczy także to, że pozwana Spółka, będąca wierzycielem rodziców powoda – pozornych zbywców ruchomości mogła rozważyć skorzystanie z ewentualnego powództwa o uznanie opisanych umów za bezskuteczną na podstawie art. 527 § 1 k.c. lub takie powództwo wytoczyć.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6

w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).

[as]

l.n